Jordbäfningen. =Anon=. Stockholm, tryckt uti kongl. tryckeriet, 1756.

Dalin, Olof von

1700-1829 81 A Br.

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

DALIN, O. von
JORDBÄFNINGEN

Vitt. Sv.
(Bj.)
1700°-1829

Sthlm
1756

DALIN, O. VON
Vitt. Lv. (B.)
1700-1829

Jordbåfningen.

---- mundi moles operosa laboret.

Ovid.

STOCKHOLM,
Tryckt uti Kongl. Tryckeriet,
1756.

KONGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

IMPRIMATUR:

N. OELREICH.

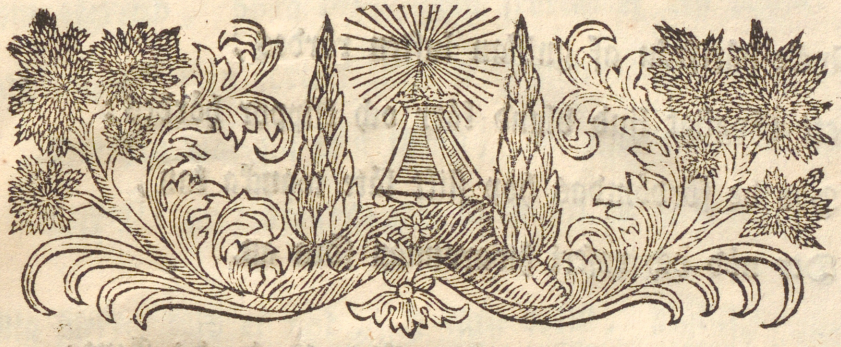

Åt med Europas grund wår månskio-styrka skiälfwer:
At i ett ögonblick deß synda-mod kullhwälfwer:
At ock det ondas wäxt, som förr, blir lika hög:
Derwid min tancka rys och penna warder trög.

Från Sällhets fö: slo-ort jag wederqweckning hämtar,
Der aldrig uselhet med Hʻmlens åra skämtar:
Der sig hos Ewig Lag en nitfull lydna ställt:
Der Dygden pryder folck och folcket lefwer sällt.

Kring denna bygdens gränts stå murar ganska höga,
Til hwilkas ingång har ej hunnit lastfullt öga.
Det wårn är altid fast igenom Guda-wakt,
Som blindar owäns syn och kastar kull deß magt.

Ett stycke härifrån af gnisslan luften rördes;
Och ett ohygligt ljud bland kärr och klippor hördes:
Hos de fördömdas hop slikt låte wancka kan,
Der nöd och raseri hwarannan föra an.

Den gamla lusta, hon, som födt all odygds skara:
Som från lycksalighet skall städs landsflygtig wara:
Hon, af förtwiflan full, had stadnat wid en grop,
I sitt medfödda skick, ibland en orme-hop.

Hon swettig låg och ful med sönderrifna kläder:
Igenom snöpligt fall flög här ett band för wäder.
På törnebuskan satt en slik af räcken qwar,
En tufwa längre bort deß hufwud-prydnad bar.

I arghets-tårar då hon bistra ögon wände:
Utaf sitt wreda bröst hon djupa suckar sände:
Hon sina händer wred; Deß hy war gul och blek:
Hon tändren sammanbet, och derwid detta skrek:

Kom

Kom afgrund, öpna dig! Jag frukttar ej din plåga:
Tag mig och min förtret uti din swafwel-låga!
Der jag war på min thron, der man mig offer tändt,
Der lår mitt afguds-präl snart bli til intet wändt.

Mig hjertat wid er nöd, I kåra orter, blödar:
En del af edra barn förtjent ej deßa dödar:
I hafwen burit up, på en och samma dag,
Af flera Element ohörda dunderslag.

När renста Solens skjen uplyste Himlens Fäste,
At leda edra wårf, min häg och ädror jäste;
Men aldrig större lugn för större stormar gick.
Båd wåns och owåns sömn en faslig wagga fick.

Som wågor marken drefs: Sen bärg med husen bräcktes:
Då hafwet, likt en mur, åt högre orter sträcktes:
Til mer bestörtning ock en eld sitt wälde ter.
Nu efter tusend Slott man knapt en grundwal ser.

Än måladt för mig står, hwad som den stunden hände:
Hur en ur jorden kröp, men sig af lågan brände:
At den, som skydde eld, i böljans hwalf blef dränkt:
Hur man låg andelös, der man sig rädda tänkt.

En son i rök och damb, från halfnedfallna huset,
Som följde ut sin Far, begrofs med den i gruset:
Hos sönderkroßad Mor det späda barnet gret:
Den starcke på sin kraft i flygten fåfängt let.

Här förja sågs en wän sin wän, som innebrändes:
Han wet ej ordet af för än han sjelf itändes.
En annan håller på sig med sin räddning bry:
Men gjöms i jordens swalg, når han wil undanfly.

Jag flög i luften kring och såg de usla själar;
Men magtlös nederföll. Jag förjer mina trålar.
Skall det, som älskar mig och är mig til behag,
Så fastig ända få? Hwem wördar då min lag?

Du afgrund tänck! Dig sielf man har i mig förringat:
Jag månskior från min högd i dina bojor swingat
Men nu den brustit har och mången blifwit rädd,
Som eljest legat trygg uti sin lustas bädd.

Härwid ur dödsens land, ur plågo-andars floder
Tre stygga döttrar sig framställa hos sin moder:
För alt det arghets gift, de druckit wid deß bröst,
De gifwa nu igen en dem anständig tröst.

En hungrig war och torr: En röd och späckad lyste:
En, dryg af eget ros, förakt för andra hyste.
Den gamlas tilstånd här för deras ögon stod:
Sin fruktan dölja de och wisa bara mod.

Min Mor, war högfärds ord, I minnens, når wi följde
Med draken i det djup, der straff oß öfwerhölgde.
Wi sedan prunkat nog, oaktadt sådan död:
Kan man ej hoppas då wid en långt mindre nöd?

Långt

Än i Til åra folk är skapt: De rådas at förnedras.
Hur Man skal snart lyda mig, af hwilken man så hedras.
Jag den förskräkte gjör med denna tankan yr,
At han för Himlen war, at dräpas, alt för dyr.

En Ett så förträfligt djur, hwad lär det sen ej wåga?
Soi Månn efter ert behag, min Mor, det ej skal fråga?
I största orsak fån, at glömma denna dag.
En seger fägnar mäst, som följt på nederlag.

Hår Härwid föll wälluft in: För mig skal Ödet buga.
Har Jag trifwes lika wäl, fast än det kan mig truga.
De mina proppar jag och fuktar med den flit,
Som wisar, hur jag drar om deras wälfärd nit.

Jag Alt det wi kalla ro, jag lämnar dem til nöje:
Me Jag fodrar dem i lust och fäller dem i löje:
I bränad sätter jag de ungas hjärtan lätt,
Och sielf de gamlas köld ej nekar mig min rätt.

När

När Sol- och Måne-sken dem för mitt altar finna,
Och tid ell' ewighet dem ej i hågen rinna:
Skal Lättjan krypa fram, at swalka deras kropp,
Och söfwa siålen in med ständig lefnads hopp.

Jag, talte girighet, wil åfwen Eder sägna:
En broder retar jag sig brodrens gods tilägna.
En skälm, blott han är rik, skal wara utan skuld,
Och således säljer jag all tro och fred för guld.

Igenom rikedom ett wäldes upkomst sökes.
För minsta winnings luckt når samwets-bördan ökes:
De himla-seders bruk I snart ur fältet slån:
I, dyrkad då som förr, uppå owänner gån.

Hos lustan, som nu fann de kåra barn sig lika,
För hoppet fruktan sågs och sorg för glädjen wika.
Hon säger: Med er hielp jag reser up min thron,
Och ställer i sin gång den nu förstörda ron.

Deßutom minnes jag de många mina länder:
Ej få wår skada hört; men få fält mod och händer.
Jag anser med förakt det fallet, som jag led:
Jag finner afgrund blid, når Himlen år mig wred.

Derpå hon reser sig, at sina foster nyttja:
Hon torkar af den kropp, hwars skål år full med gyttja;
Hon klädren letar hop, at drifwa samwet bort:
Deß yta tyckes mjuk, men hjertat år dock hårdt.

Up i et giftigt moln den hela slägt sig lyfter:
Dem följa nattens djur från närmsta bärg och klyfter.
Des rop war likt det ljud, som warge-hopen har,
Når den, af hunger glupsk, om rofwet wilse far.

Ehwart de flögo fram, i mörker månskjor lindas,
Til wilja och förstånd i lasters fjättrar bindas.
Det slag, som högden sändt, ej eftersinnes mer:
Man jorden lika fast och lifwet ewigt ser.

Når

När nu på gammalt wis Fru lusta lagar skipar:
Deß anhang sina skott mot Dygdens Hjältar slipar;
Men deße lefwa nögdt, då hon bär agg och sorg:
Hon sina grunder råds: De bo i säker borg.

En Ande, stark och dryg, som trodt sig alt utgrundat,
Fann dock ej spor til Gud; Ty han wid ljuset blundat,
Han modig war; Men, tänk! At jordens brist och fall,
Slog kämpen at han satt af ångst och bäfwan kall.

Då jordens bräcklighet nedstjälper hennes slafwar,
Och i deß öpna gap ses folcks och länders grafwar.
Den har dock stadig fot, som står i Himlens nåd:
Midt i förskräckelsen han finner glada råd.

Du ädla Månskio-barn, som swag i tiden wandrar,
Erkänn den Guda-magt, som ständigt alt förandrar!
Så wäl som största bärg, han skådar minsta sand.
Och öfwerdådet slår med strång och säker hand.

Ej yfwe sig wårt stoft utaf förmåtna tankar!
Och til ny synda-fart ej lyfte nedfäldt ankar!
Snart kanskje skjeppet wråks aldeles sönderstödt;
Ty jorden blifwa tycks wid slika bördor trött.

O store Gud, oß lär, at i oß stiga neder,
Ödmjukas för Dit ris och lemna Dig Din heder!
Du har Din Ara byggt, der ej står sten på sten,
Och skrifwit wår förtjenst uppå de slagnas ben.